

Dr. Medved napije deputacijam društev, Slovencem iz različnih slovenskih kronovin ter slovenskemu narodu na njega boljše bodočnost.

V imenu Hrvatov se zahvali kanonik djakovski, gosp. Cipelič. Radostnega srca so prihiteli Hrvati na Ponikvo k bratom Slovencem, da se veselijo slavlja, ki ga prireja slovenski narod Slomškovega spominu. Pri naša pozdrave velikega jugoslovanskega škofa Strossmajerja, ki sedaj biva v Slatini. Pri teh besedah je vse občinstvo vstalo ter klicalo gremovito »slava Strossmajerju«. Ko je danes odhajal g. kanonik od škofa Strossmajerja, rekel mu je škof: Slomšek je vzornik, po katerem se naj slovenski narod vzgleduje. Napil je napredku slovenskega naroda, kakoršnega mu je želel Slomšek sam. Predsednik pripoveduje o sprejemu odbora pri Strossmajerju ter nazdravi otcu hrvatskega naroda, kar je zopet vzbudilo šumne ovacije slavnemu Jugoslovanu.

Državni poslanec Povše je govoril v imenu slovanske krščansko-narodne zveze, torej v imenu čeških, rusinskih, hrvatskih in slovenskih narodnih poslancev. Šola utrjuje narod, ako je urejena v njegovem duhu; a ga ugonablja, ako veje v njej narodnemu obstanku nasproten duh. Slomšek je začel prvi delati za slovenske šole. Po njegovem vzgledu moramo dalje delovati, da bode šola res narodu v korist, ne pa v narodno pogubo. V boju za slovenske šole moramo vstrajati. Veseli se narodne zavednosti, ki jo opazuje med slovenskimi Štajerci. Klub, v kojega imenu govorim, bo vam vedno najkrepkejša podpora. Slava Slomškovega spominu!

Ljubljanski župan Hribar se je zahvalil za napitnico dor. Medveda v imenu mesta Ljubljane ter omenjal velikih zaslug Slomškovih pri narodnem delu, pri kojem je zahteval sodelovanja vseh stanov. V imenu Sokolov se je zahvalil dr. Medvedu za napitnico dr. Tavčar iz Ljubljane ter napil vsemu slovenskemu narodu.

Cesarski komornik in hrvatski plemenitaš ter pisatelj Kukuljevič-Sakcinski proslavlja Slomška kot prijatelja hrvatskih velikanov Gaja, Jelačića in Strossmajerja. Hrvatski in slovenski narod ne smeta biti razdeljena. Kar je Bog spojil, se ne sme deliti. Naša bodočnost je v zedinjenju, in zato govornik napiva slovensko-hrvatski bodočnosti.

Koroški Slovenec g. Rozman je omenjal velikih zaslug Slomška za koroške Slovence. Ako bi Slomška ne bilo, že bi bilo tudi izginilo slovensko ljudstvo na Koroškem v tujem morju.

Gospod učitelj Gangl je slavil Slomška kot vnetega prijatelja šole. Državni poslanec Spinčič je govoril iskreno o bratski ljubezni in slogi. Vsak naj dela za narod nesebično in s svetim namenom. Nesloga je kuga za Slovane, katero moramo zatreti in koje se moramo ogibati. Njegove besede so mogočno vnele vse navzoče.

Po tem govoru sklene predsednik, gospod Marzidovšek, slovesni obed ter se zahvali opatu Ogradiju, dr. Medvedu in Strmškemu za njih trud pri današnji slavnosti.

Telovadba.

Za razvedrilo so na to dični celjski Sokoli uprizorili kratko telovadenje. Celjska godba je zraven svirala. Čudili smo se spretosti krepkih telovadcev, ter le obžalovali, da nas je čas že tiral na Slomškov dom. Ljudstvo se je zbiralo v gručice ter se odpravljalo proti Slomškovega domu.

Na Slomu.

Pri rojstni hiši Slomškovi je govoril kot prvi organizator spodnještajarski, g. Kač. Narod, kojega sinovi zasedajo knežje prestole, ni narod siromakov. Delajmo za boljše gospodarsko stanje našega naroda. Bratski prepir pa nas moti pri vsakem delu. Slomšek je bil knez miru, hodimo po njegovi poti.

Gsp. Gomilšak slavi krščansko slovensko hišo. Dokler bo po domovih našega kmeta

živela trdna vera, dokler bodo bila v njih zvesta narodna srca, tako dolgo se nam ni treba bati za našo bodočnost. Tako dolgo bodo izhajali iz teh domov krepki branitelji vere in naroda. Dr. Medved je nazdravil sedanjemu posestniku na Slomu, Antonu Slomšku, katerega so navzoči dvignili na ramena. Gosp. Kreft je pozdravil na Slomškov dom došle slavitelje. Za krščansko-slovensko delavstvo je govoril gosp. Štefe iz Ljubljane. Slomšek je bil prepričan, da le v Kristusu raste človeški družbi sreča. Tega prepričanja se drži tudi okoli 15.000 organiziranih slovenskih delavcev. Delajmo za preosnovno družabnih razmer v Slomškovega duhu. Vrli mladenič Sekolov iz Jarenine je prednašal nekatere Slomškove pesmi.

Koncert.

Mnogo ljudi se je že odpeljalo z večernimi vlaki. Drugi pa so se na večer zopet zbrali na Podgorškem vrtu. Godba je neutrudno igrala, pevci pa so nas razveseljevali z lepim petjem. Zabava je bila živahna.

Odhod.

Vsi udeleženci so menda prišli srečno domov, ne da bi se jim kaj žalega dogodilo. Le celjskim Slovencem je bilo doma pripravljeno presenečenje. Pri kolodvoru sta jih čakala dva bataljona soldatov. Ker Slovenci niso imeli nobenih slabih namenov, šli so mimo vojaštva z mirno zavestjo, da vojaštvo ni bilo za njih poklicano na kolodvor. Zgodilo se neki sploh ni nič. Na slavnosti je zastopal vlado celjski komisar Kriehuber. Toda tudi na slavnosti se je vršilo vse po najlepšem redu.

Slomškov spomin ne bo izginil izmed nas, a naj tudi ne izgine duh, v katerem je Slomšek deloval, nikdar iz naših vrst in spodnještajarsko Slovenstvo bo lahko jedino ter močno delovalo v svoj blagor in prospeh.

Umor laškega kralja.

V petek dne 3. avg. je prišel novi italijanski kralj Viktor Emanuel s kraljico Jelico v Monzo. Kraljica Margarita jima je v palači prihitela nasproti, pala svojemu sinu okoli vratu in se bridko jokala. »Moj sin, moj ljubi sin!« šepetala je med solzami. Potem so vstopili v sobo, kjer so položili umorjenega kralja na mrtvaški oder. Kraljica Margarita je padla preko mrtvega Umbertovega trupla ter mu poljubovala čelo. Istotako sta storila tudi kralj Viktor Emanuel in kraljica Jelica.

Pokopali bodo kralja danes in sicer v Rimu. Kraljica Margarita se je sicer do zadnjega ustavljala, da bi se pokopal v Rimu, ker noče, da bi se žalil sv. oče. Rim je namreč po pravici papežev in le po ropu so si ga osvojili italijanski kralji. Toda ministri so zahtevali, da se mora pokopati kralj Umberto v Rimu iz državnih ozirih in kraljica vdova se je morala udati. Toda po pokopu Margarita ne bo več bivala v Rimu, ampak v Turinu, kamor si je dala prepeljati že vse pohištvo. Pri pokopu bo našega cesarja zastopal nadvojvoda Rajner, ki si je tudi z italijansko kraljevsko rodovino v sorodu.

Umorjeni kralj je bil zelo priljubljen med ljudstvom. To dokazuje dejstvo, da med njegovim vladanjem ni bil nihče obsojen zaradi razžaljenja veličanstva. O novem kralju še se ne more reči, ali je priljubljen ali neprijubljen, ker še je premalo prišel z narodom v dotiko. Zelo je dopadlo Italijanom, ko si je izbral za ženo Jelico, lepo hčerko črnogorskega kneza.

Anarhisti so sklenoli, da bodo umorili tudi kraljico Margarito. Za morilca je določen neki Quintovalle. Vidi se, da hočejo anarhisti umoriti sploh vse, ki so kronani z vladarskimi kronami. Kajti kraljica Margarita ni nikdar nikomur ničesar storila. Bila je najblažja ženska ter silno prijazna in uljudna proti vsakemu, naj je bil nizkega ali visokega stanu.

Morilec Bresci še ni prišel do kesanja. Upa, da ne bo vedno zaprt. Izjavil se je: »Videli bode, da me bodo osvobodili moji sodrugi. Sedaj naj se trese ruski car!« Brescija so iz Monce odvedli v ječo v Milanu. Žena Brescijeva biva v Ameriki. Toda zapustila je svoje dosedanje bivališče mesto Hoboken ter se je preselila drugam, a je prej zažgala vse možne listine. Ko je Bresci odšel iz Amerike, dejal je ženi, da gre po dedščino v Italijo.

Po Italiji zapirajo vse anarhiste. Policija se je prepričala, da je bil napad na kralja dobro pripravljen in premišljen. Ako bi se Bresciju ne posrečil umor, imel je namestnike, ki so imeli isto nalogo, da umorijo kralja. Sploh so letos anarhisti sklenili, da umorijo več evropskih vladarjev. V to svrhu je zapustila cela vrsta anarhistov Ameriko, ter se porazdelila po Evropi, da preži na svoje žrtve. Vodja teh zverinskih ljudi je neki grof Moledeschi, ki živi sedaj v Londonu.

Bresci ne bo obsojen v smrt, ker v Italiji ni smrtnih kazni. Obsojen bode v dosmrtno ječo ali pa v galere. Bresci je že del časa prežal na kralja. Isto nedeljo, ko je zvečer izvršil umor, je več ur čakal na kralja v kraljevem parku, ker je vedel, da se ondi kralj večkrat sam sprehaja. Tudi v kapeli je bil pri maši, pa ni mogel prav blizu do kralja. Bresci se je pred umorom pridno vadil v streljanju. Vsak dan je nekaj ur streljal z revolverjem.

V nedeljo so Brescija, ki se je doslej mirno vedel v zaporu, morali obleči v nasilni jopič, ker je postal surov in bil okoli sebe, zahtevajoč, naj ga peljejo k ravnatelju. Preiskava je doslej dognala, da je Bresci imel pomočnikov, ki so bili pripravljeni pomagati mu, da ubeži. V Monzi je prostor umora ograjen. Jeden kol zaznamuje prostor, na katerem je Bresci stal, drugi prostor, na katerem so morilca prijeli.

Obsojen bo Bresci na dosmrtno ječo. Deset let bode zaprt v posebni 2 m. dolgi in 1 m. široki celici, katere vrata se ne odpro ves čas, ker jetnik dobiva potrebsčine skozi ozko odprtino. Hrana njegova bode kruh in voda. Govoriti ne bode smel. Pri najmanjši besedici bode kaznovan z nasilnim jopičem in z železom prikovnan na posteljo. Izvedenci trdijo, da malokdo učaka pri taki kazni deset let. Največ jih postane po prvem letu blaznih ali pa umro. Sodili bodo Brescija porotniki.

Neka odlična oseba v Milanu je v nedeljo dobila pismo s podpisom »99«, v katerem se trdi, da je imel Bresci štiri pomočnike in da bodo anarhisti za vsako žrtev določili deset anarhistov. Kar se jednemu ne posreči, storil bode drugi. V najbližjem času se zvedo grozne novice. V Čikagi je prišlo do ostrega boja mej anarhisti in policijo. Policija se je branila z orožjem ter je 125 anarhistov ranjenih in pet aretovanih, mej njimi tudi žena usmrčenega anarhista Parsona.

Politični ogled.

Avstrijski italijanaši žalujejo sedaj mnogo bolj za italijanskim kraljem nego svo-ječasno za našo preblago avstrijsko cesarico. Ob smrti naše cesarice je tržaski »Piccolo« pričel kratko poročilo: »Avstrijska cesarica«. Sedaj pa je črno obrobljen začel: »Naš ljubljani kralj« itd. Ko je naša cesarica ležala na odru, so italijanski »domoljubi« priredili veselico z godbo in plesom, sedaj napadajo naše vojake, ko se z vaj vračajo z godbo. Očitno je torej, da ti ljudje izražajo ljubezen do Italije. A navzlic temu so slepi in gluhi oni, ki trdijo, da na Primorskem so steber Avstrije Italijani.

Srbski kralj Aleksander se je v nedeljo oženil z Drago Mašinovo. Ruski poslaniški namestnik je zastopal carja kot druga, Francija pa je poslala k poroki posebnega odposlanca. Iz tega se jasno vidi, v kateri

smeri namerava kralj Šasa s svojo Dragico vladati zanaprej srbsko kraljestvo, namreč v duhu, Rusom in Francozom prijaznem. Velikanska množica ljudstva se je trla zadnjo nedeljo po Belemgradu, pravijo, da je bilo nad 30.000 ljudi navzočih, ki so kraljevski par navdušeno pozdravljali. Kraljica Draga si je na ta dan izprosila pomiloščenje vseh političnih zločincev, kar je v Srbiji naredilo najboljši utis. Milan je sedaj celo miren, pravijo, da mu je Rusija dala denar, naj bo vendar enkrat miren. Za denar pa Milan itak vse prav rad stori. Vsi narodi želijo, da bi sedaj zavladal v Srbiji mir in da bi kralj in kraljica uporabljala svojo moč le v blagor srbskega naroda.

Napad na perzijskega šaha Muzaffer-Eddina. Italijanski kralj se ni pokopan in že se je izvršil v Parizu nov napad zopet na vladarja in sicer na perzijskega šaha, ki se mudi sedaj v pariški razstavi. V trenutku ko je perzijski šah vstopil v voz pred palačo, kjer stanuje, vrgel se je neki delavec Salson z dvignjeno palco ali kakor nekateri pišejo z bodalom proti vozu in zakričal: Živeli otroci ljudstva! Veliki vezir, ki se je peljal s šahom, je hitro opazil napad ter ga odbil. Tako je šah srečno odšel s samim strahom. Delavec Salson je anarhist in je bil že večkrat kaznovan. Trdovratno taji, da bi imel sokrivca. Napad je povzročil v vseh krogih velik strah, tem bolj, ker je tako naglo sledil umoru italijanskega kralja Umberta. Mnogo bolj kot drugi so pa zbog napada presenečeni Francozi sami, ker dobro vedo, koliko škode jim povzroča tak dogodek v letošnjem letu svetovne razstave. Kronane glave, ki bodo tekom letošnjega leta obiskale pariško svetovno razstavo, so sejeane zelo redko. — Ruskega carja, toliko zaželenega zaveznika, menda ne bo, in ko bi jih švedski kralj ne bil rešil iz zadrege, bi bil knez državnice Monaco jedini zastopnik zunanjih vladarjev evropskih. Perzijski šah kot eksotični suveren je bil Francozom torej dvakrat ljub in drag. Povsem umevno je tedaj, da skuša Francija čim najbolj potlačiti ta usodni dogodek.

Vojska v Južni Afriki. Burski general Devet se nahaja sedaj v Oranje državi, kjer povzroča Angležem velike preglavice. Angleške čete ga sicer pogosto obkoljujejo, toda vselej se jim previdoma izmuzne iz nastavljenih pastí. Sedaj se nahaja ob reki Vaal. Angleži bi mu radi prišli do živega, predno pride do Rustenburga, kjer oblega oddelek Burov obleganca v Mafeking. Kajpada je sedaj Dewetova akcija precej otežkočena, ker je vodja Princloo izgubil lepo število mož. Kljub temu pa Krüger in glavni poveljnik še ne obupata. Krüger sedaj v posebni proklamaciji zagotavlja farmovce, da jim bo povrnil vso škodo, ki jim jo povzroče Angleži, ako vztrajajo v boju.

Vojska na Kitajskem. Iz Šangaja se poroča, da se je na dosedaj nepojasnjen način usmrtil Li-Hung-Čang, bivši podkralj v Kantonu in pred nedavnim »jedini prijatelj« tujcev mej kitajskimi velikaši. Vest o umoru sedaj še ni potrjena, a je dokaj verjetna, ker je Li-Hung-Čang igral v poslednjem času tako dvomljivo ulogo, da je res postal nemogoč. Rusiji sovražni listi pravijo, da je bil mož ruski agent, ki torej ni mogel gledati, da se je upor Kitajcev ravno v zadnjem času poostiril napram Rusom. Mogoče je tudi, da je mož prišel v nemilost na kitajskem dvoru in je menda dospel do prepričanja, da bo kitajska armada končno vendar morala podležiti združenim evropski premoči. Pomenljivo je tudi to, da se ni hotel odzvati povabilu, naj pride v Peking. O položaju evropskih poslanikov še vedno ni nobene jasnosti, ako-ravno se sedaj več ne dvomi, da razun Kelerja res še vsi žive. Poslaniki smejo baje že občeovati s svojimi vladami, a le v odprtih pismih, to je pod nadzorstvom kitajske vlade. To je seveda vsekako sumljivo. Dovolili so jim tudi sloboden odhod v Tientsin, katere ugodnosti se pa bržkone ne bodo po-

služili, dobro vedoč, da jim preti zunaj pekinskega ozidja še večja nevarnost, za katero bi pa vlada ne prevzela nikake odgovornosti. Na poti mej Pekinom in Tientsinom so se v poslednjih dneh izredno namnožile kitajske čete in v kratkem pride do ljutega boja mej njimi in prodirajočo zvezno armado.

Dopisi.

Iz Celja. Celjani, vračajoči se iz ponkovske slavnosti, doživeli smo doma čuden — čisto celjski sprejem od strani naših nemčurških someščanov. Z veliko težavo smo prišli s kolodvora v mesto. Naj Vam natanko razložim, kako zapleteno se je cela stvar izvršila. Celjani zbornali so svoje ljudstvo skup z neumnim izgovorom, da hočejo iz slavnosti prišedši gostje celjsko mesto napasti. Razložili so njim veliko nevarnost, ki preti nemškemu Celju, na kar se je sklenilo, gostov na noben način v mesto spustiti. Ker pa, žal, tistega močnega rimljanskega obzidja ni več, sklenili so nadomestiti ga s svojimi lastnimi trupli, tako da bi se le čez ista moglo priti v mesto. Res, junaški sklep! — Ko so skrbne oblasti videle to, na boj pripravljeno celjsko gardo, naročili so še nekaj stotnij vojaštva, da je bila cela stvar, kolikor možno strašna in resna videti (mesto da bi z njim brezposelno stoječe množice razpodeli). Ko se je pripeljal sekundarni vlak ob četrt na deseto uro zvečer na kolodvor in smo Celjani izstopili, bilo je že vse »v redu«. Župan Stiger in njegov adjutant Fürsbauer stopala sta po peronu ter z boječo natančnostjo motrila prišlece, da bi se med nje kak tujec ne vrinil, ki bi utegnil nemški značaj Celja vkraati in domu odnesti (tega se je Nemcem res bati)! Dva komisarja okrajnega glavarstva mešala sta se med prišlece s pomirjajočimi besedami: »nur ruhig nachhause gehen, draussen stehen viele Leute«, kar se je glasilo kakor svaritev, kadar se otrokom s sibo preti, češ, ako ne bote mirni, vas bodo pa oni hudi močje. Pred vratmi čakala je policija in oni »hudi« močje — celjske barabe. Vodja Sokolov je zahteval, oziraje se na to, da bi znal kak zločinec zastavo poškodovati, da se fakinaža odstrani, na kar pa je policija odgovarjala, da ne more. »Dobro!« zakliče na to vodja Sokolov, »ako je stvar taka, bratje Sokoli, naprej!« Šli smo naprej — barabe pa so zginile in sicer tako hitro, da ne vemo, ali njim je policija namignila, ali pa so dobili respekt pred Sokoli. V mestu čakal nas je prizor, kakoršnega smo v Celji že vajeni gledati: grozeče množice in oboroženo vojaštvo v kordonih. Prisiljeni smo bili iti v ovinku po grabenski ulici. Mestna druhal bila je izjemoma popolnoma tiha; dobila je namreč povelje, da se sme samo prikazati na ulici, ne pa tudi razgrajati in kričati. Iz njenega obnašanja se bere naravnost volja voditeljev. Kratko rečeno: to je izvrsten stroj, kateri takoj deluje, kadarkoli se izvestni nemški gospódi poljubi, da se mirnim Slovincem zausnice delijo. — V resnici pa ta zadnja navidezna razburjenost Nemcev ni nič drugega, kakor zvita agitacija tistih proti sokolski slavnosti. — Vprašamo se: ali se imajo kristijani v Kini bolje, ali Slovenci v Avstriji.

Tinje na Pohorju. Na prijazno povabilo prišel sem na Tinje. Kaj pa, da me je zanimalo malo povpraševati po narodnem mišljenju in probujenju slavnih tinjskih farmanov, posebno ker sem bral nekdanj v Gospodarju, da sta tinjska občana pri volitvi za okrajni zastop »potegnili« v nemški tabor ali pa iz strahu pred gornje-bistriškimi veljaki pobegnili. Bila sta župan Pliberšek in Smogavec (po domače Škrinjar). Toda razmerje med njima je tako, da kar Škrinjar reče, to je res; potem se ravna župan in večina slavnih občinskih odbornikov. V pojasnilo par besed.

Nekdaj so pred toliko in toliko leti občinski močje na svét modrega gospoda sklenili, da bodo, kar je edino pametno, slovenski

uradovale. Imajo celo poleg nemškega, slovenski pečat. V teku let so hoté in nehoté pozabili, udali so se želji ali zapovedi občinskega tajnika Špesa, in so pustili Tinjčane v službi nemškega naroda. Letos je občinski tajnik zbolel; zdaj je bila prilika, da se stvar popravi in drugi občinski tajnik pridobi, ki bi slovenski uradoval. Pa so jo modro naredili — Tinjčani! Tinjske fare odborniki so sklenili z večino glasov, da bo slov.-bistriški Pitschl občinski tajnik; on pa hoče samo nemški dopisovati. In temu modremu nasvetu je bil oče — Smogavec, kateremu so še drugi odborniki prikimali, pred vsem sev župan.

Pliberšek, Smogavec in vsi Tinjčani, povejte mi, koliko vas pa je, da razumete nemški? Ali je razun čast. g. župnika, učitelja, g. dr. Vošnjaka in Kieslingerja še kateri, ki bi se znal nemški podpisati in nemške dopise razumeti? — Saj še pol fare ljudij niti slovenski ne zna brati, zdaj pa ste naenkrat Nemci postali. Bote morali menjati s slov.-bistriškimi Nemci. Oni znajo slovensko, ker s Slovenci kupčujejo, torej ne potrebujejo nemškega pridigarja; vi pa znate nemški, ali vsaj hočete Nemci biti, torej: nemški pridigar iz Slov. Bistrice naj pride na Tinje, da bo nemški pridigoval, vaš bolehní župnik pa naj gre v Slov. Bistrico za slovenskega pridigarja. Še nekaj sem slišal, pa res ne vem, bi li verjel ali ne.

Vrli gospod nadučitelj se je pri tisti seji ponudil, da bi imel brezplačno nadaljevalno nedeljsko šolo, samo seženj drv je zahteval za zimo za kurjavo, da ne bi učenci zmrznili. Drugi bi s štirimi rokami pograbili to priliko, a tinjski veljaki pa so modrovali, bi li, ali ne bi. — Kaj pravite, tinjski farmani k takemu občinskemu odboru? Kaj pravite k temu zavedni fantje in dekleta, ki se že veselite nedeljske šole in bralnega društva? — Pustite jih na miru! Če vam pa pripravita gospod župnik in nadučitelj bralno društvo, pristopite v obilnem številu, pridružite se zavednim pohorskim Slovincem, kakor so n. pr. od Sv. Kungote; bodite ponosni, da ste Slovenci, ne pa nemškutarji, katerim so še zapeli nepozabni škof Slomšek »graja nemškutarjem« — ne preveč mlo pesem. Škrinjar, ali ste že brali Slomškov spis »graja nemškutarjem?« — Če ne, si hitro izposodite to knjigo! Popotnik.

Iz Šromelj. Nekdo poroča v zadnji številki »Slov. Gospodarja«, da je toča dne 30. mal. srpana vinograde v brežiškem okraju uničila. To poročilo je pretirano; pri nas ni toča nič, ali le deloma neznatno škodo napravila, ter upamo, da ako nas Bog še nadalje varuje, bomo imeli bogato trgateg; trte se grozdja kar sibe, posebno tam, kjer tudi mraz ni škodoval, in to so bolj visoko ležeči vinogradi. Da pa toče ni ali vsaj le malo bilo, bi pripisovali temu, da se je pridno streljalo; in ravno tam, kjer so postaje gosto nastavljene, ni bilo toče. Če je že redkokje kako zrno padlo, ni bilo trdo, ledeno, ampak mehko, kakor kroglica od južnega snega. Tudi grozdne plesnobe letos ni, ker so ljudje pridno žvepljali. Hvala gre za to gsp. potovalnemu učitelju I. Beletu, kateri je dvakrat prišel, namreč v jeseni lanskega leta, in letos na binkoštni pondeljek, nas podučevat in k žveplanju spodbujat.

Razne stvari.

Iz domačih krajev.

Č. gg. slov. tovarišem abiturijentom mariborske gimnazije iz l. 1890 naznanjam, kot za slovenske tovariše določeni sklicatelj, da se za letos dogovorjeni sestanek posebno radi dislokacijskih razmer vršiti ne more. — V Pragi 4. avgusta 1900. Dr. Ivan Žmavc.

Maturanti mariborske gimnazije iz leta 1880 snidejo se v torek 21. avgusta t. l. Ob polu deseti uri bo maša zadušnica za